

KEVIN JARED HOSEIN

HONGERIGE GEESTEN

'Magnifiek, verontrustend en glinsterend.
Een kanshebber voor de Booker.' - *THE TIMES*

ROMAN

I

EEN POORT NAAR DE HEL

Trinidad, ergens in de jaren '40

Vier jongens begaven zich naar de rivier om bloedbroeders te worden. Twee broers en twee neven. De broers, beiden vijftien, vormden een tweeling; de neven waren veertien en dertien. Ze gaven een vleesmes aan elkaar door en maakten een flinke snee in hun handpalm. Het bloed borrelde naar de oppervlakte alsof hun aderen kookten. Ze lieten het bloed in een gestolen fles koemelk druppelen en dronken ervan. De fles lieten ze rondgaan tot alles op was. Vervolgens omhelsden ze elkaar, steeds een minuut lang, zich aan elkaar vastklampend alsof de wereld verging. Toen het voorbij was, begon het zo hard te regenen dat de vier jongens dachten dat ook de wolken naar beneden zouden vallen. De kracht van het water beet in de wonden en waste ze schoon.

‘Dit is de belangrijkste gebeurtenis uit ons leven,’ zei de tweeling tegen de neefjes. De oudste broer gaf hun verbond een naam: Corbeau, naar de grote raafgier, een aaseter, een vogel die in leven blijft door de doden te zoeken.

Waarom niet een ibis? Of een ijsvogel? Of een pauw?

Omdat een corbeau altijd een corbeau blijft, zelfs als hij zijn zwarte veren zou inruilen voor die van een pauw. Hij eet lijken voor ontbijt, hij smult van ingewanden en vlees vol met maden, omdat hij weet dat ook dat een koningsmaal kan zijn.

Want is een koning niet iemand die gevoed wordt door zijn rijk? Iemand die hoog boven alles rondcirkelt en zijn aanwezigheid kenbaar maakt? Een corbeau is een corbeau, gehaat door dezelfde wereld die hij uiteindelijk zal verslinden.

De jongste van de vier wist eerst niet zo goed of hij zich wel met een gier wilde identificeren, tot hij hoorde welke gedachte erachter zat. Hij was enig kind, tenger, maar verrassend vroegrijp. Grote intelligente ogen. Zijn neus diep weggestoken in oude, gekreukelde tijdschriften. De frons van een vrome grijsaard in deze sombere tijden. Zijn huid zo licht dat de dorpsoudsten zeiden dat die was aangeraakt door de godin Radha. Ooit had hij een hardos als van een verwilderd kind, een toevluchtsoord voor luizen. Wilde nooit dat het gekamd werd. Maakte het weer in de war en toupeerde het als iemand dat toch deed.

De naam van de jongen was Krishna Saroop.

Krishna kwam uit een gezin van drie personen.

De vader, Hans, was begin dertig. Zongebruinde huid. Handen als gestempeld leer. Ogen die lachten. De gevolgen van zijn ondervoede kindertijd waren hem nog altijd aan te zien; soms leken zijn ledematen spichtiger dan ze in werkelijkheid waren. Maar als hij op de suikerrietvelden aan het werk was, was hij knap en sterk en energiek als de oorlogsgod Subrahmanya. Zijn hele leven hard gewerkt voor een hongerloontje. Net genoeg voor een wolkje meel van de Chinese winkel, een paar Bermudez-biscuitjes en een lepel ghee. En daar deed hij het mee. Het afgelopen jaar had hij op het landgoed van Changoor gewerkt, waar hij afrasteringen maakte en deuren repareerde en het land bewerkte. Zijn taakomschrijving veranderde elke week, omdat hij alles kon.

De moeder, Shweta, had diepliggende ogen waardoor ze er altijd uitzag alsof ze moest vechten tegen de slaap. Ze had een sterke rug en een huid zo donker als omgeploegde aarde. Een knopje in haar linkerneusvleugel om haar te beschermen tegen verleidingen van buitenaf. Ze droeg altijd simpele witte

katoenen jurken tot halverwege de kuit, haar mousseline *dupatta* omgeslagen als een sjerp. Als ze haar zoon 's ochtends zag, werden de spieren in haar wangen zichtbaar. Ze kweekte boskoriander in een ton. In de loop der tijd hadden zich daar een paar tulsizaailingen tussen genesteld. Ze liet ze maar – dingen wurmden zichzelf tot leven, of je dat nu wilde of niet. Het was altijd nog donker als ze opstond om roti klaar te maken boven de aardewerken chulha, met het hout dat haar man in de weekenden bij elkaar sprokkelde. Als je geluk had, maakte ze pompoencurry. Er werd nooit iets weggegooid. De laatste restjes werden gebruikt als aas om mee te vissen. Uit afval kwam leven voort. Helderroze lotusbloemen in de drek.

Met hun drieën woonden ze in een barak op een suikerrietplantage. Deze barakken lagen als halfbegraven beenderen verspreid over de vlakke, uitgestrooide overblijfselen van een koloniaal lijk. In hun merg huisden de geesten van de contractarbeiders. En de nakomelingen van die geesten. Deze barak stond afgezonderd, naakt en scherp als een getrokken tand in een met parasas bespikkeld veld, achter het suikerriet, voorbij de rijstvelden, de andere arbeidershuizen en de suikermolen – in een hoekje waar God het maar nauwelijks kon zien. Geen burens te bekennen. Een rit met een ezelkar verwijderd van de dichtstbijzijnde kruidenier.

Een plek voor tweederangs levens. Een wirwar van hout en ijzer die steeds iets van vorm leek te veranderen als er een harde wind overheen galoppeerde. Er was een gemeenschappelijk erf waar gekookt en gedronken en gevochten kon worden. Binnen woonden vijf families in vijf kamers van drie bij drie meter. Daartussen stonden gebarsten houten wandjes die niet helemaal tot het dak reikten. Een koude, aarden vloer. Kleren gemaakt van oude meelzakken. Matrassen van kokosvezel met een permanente kuil, en daarop kussens gevuld met suikerrietpluimen. De macadamwegen hier hadden geen naam. Waren slechts uit elkaar te houden door de hoeveelheid scheuren in het wegdek.

Hier ging het gesis van slangen over in het oergeruis van de wind door de planten. Stel je, en plein air, alle schakeringen groen voor, overgoten met vermiljoen en rood en purper en oker. Stel je citroengras voor – koortsgras genoemd door de mensen van hier – wilde bittermeloen, pepervlier, kruidje-roer-me-niet, Kaapse kamperfoelie, bois gris, trompetbomen, christophène, knippabomen, bananen, wonderbomen, pommerak, mangobomen, passievruchten, apenvruchtbomen. De mensheid als mieren op de savanne. Verbeeld je kerriebladeren die zich spiraalsgewijs ontvouwen; mangroves die met gekruiste benen in het overstroomde moeras staan; bastions van buigend suikerriet, in ruime rijen, met ergens van binnenuit de bedorven lucht van sulfaat en ammonia; de roze harten van de caladia bonzend en stuiterend tussen het verschroeide stro van de wilde komkommer – alles als krullen en plukken en stoppels haar op de rug van een begraven reus. De Churchill Roosevelt Highway deelde die reus in tweeën. Aan de ene kant het geloof in takken en jute en soharibladeren en rotan en riet en leem. Aan de andere kant het dorp Bell, het dogma van de nieuwe wereld, roepend en prekend van staal en diesel en kunstzijde en vinyl en gips en driedubbel glas.

Trinidad was vermoord en nu moest het weer tot leven worden gewekt.

De presbyteriaanse kerk in Bell stond als een revolverheld zwijgend en wijdbeens tegenover de caleidoscopische jhandivlaggetjes van de tempel. Een langzame evangelische overname. Elke week een bamboestok minder en een shilling meer op het koperen collectebord, bevekt met het bloed van Christus. Het kruis en de torenspits zodanig besmeurd met vogelpoep dat ze een geheel waren gaan vormen met de mortel. De schaduw van de suikermolen zwart als melasse. Afgebrokkelde gebouwen als met brandbommen bestookt puin. De silo's zichtbaar in de verte, hoog, gewelfd, fallisch. De liefdesbaby's van industriëlen en missionarissen. Engeland, Canada, Holland, Koerland, waar ze ook vandaan kwamen – je zorgde er wel voor om ze

‘sahib’ te noemen, of ‘mijnheer’. Hoewel de meesten van hen wel wisten dat hun tijd er bijna op zat. Olifanten marcherend naar het kerkhof.

De school was gebouwd naar het voorbeeld van de kerk.

Krishna was het enige kind in de barak dat op school zat. Hij haatte het. Ze hadden zijn haar afgeknipt. Zijn klasgenoten kwamen allemaal uit Bell. Hij haatte ze allemaal. Sommigen waren thuis hindoeïstisch en op school presbyteriaans, maar hij niet. Je kunt niet allebei zijn, dacht hij. Je moet kiezen. Welke gek rekt zijn ziel zo ver op? Met Kerst brachten de zendelingen uit Nova Scotia en hun vrouwen geschenken. Een speelgoedlocomotief voor de jongen rechts van hem. Voor het meisje links een naaisetje van Little Traveler. Haar kleine broertje een kleurboek van Moeder de Gans en een pakje jumbokrijtjes. En voor Krishna een potlood waarop was gekauwd en een Bijbel, die goed van pas kwam als inpakpapier voor de vis.

De leraren droegen dikke jassen in de hete zon en leken er een kick van te krijgen om hun tamarinde zweepjes te gebruiken – die allemaal Bijbelse namen droegen. Gomorra. Wegvoering. Openbaringen. Sommige kinderen werden harder geslagen dan andere, en Krishna was een van hen. De jongen had geen flauw idee wat *Elegy Written in a Country Churchyard* met hem had uit te staan, maar hij kende de eerste drie strofes uit zijn hoofd.

Op school had hij geen vrienden. Hij was de oudste in zijn klas, omdat hij laat was begonnen. Een klein groepje klasgenoten zette de rest tegen hem op nadat hij de meisjes luizen had bezorgd. Hij werd voortdurend gepest, het getreiter was gekmakend, als een aanzwellende tinnitus. Ze vertelden rond dat hij nog steeds in een barak woonde omdat zijn opa meer van rum had gehouden dan van zijn kinderen. Omdat niemand in zijn familie zijn eigen naam kon spellen. Omdat ze geen van allen konden tellen zonder hun vingers en tenen te gebruiken. Ze vertelden de klas dat hij water dronk uit een meertje waar ook geiten in poepten. Dat er spinnennesten in

zijn eten zaten en er 's nachts kakkerlakken zijn neusgaten in kropen. Dat hij stonk naar het zaad van zijn vader, omdat zijn vader zijn moeder pakte waar hij bij was – en dat hij erover fantaseerde om mee te doen. Hij vond het moeilijk om die dingen te horen, want niet alles was onwaar.

Op een avond na school schoffelden diezelfde jongens uit zijn klas hem onderuit en spuugden om beurten op zijn hoofd. Het was niet de eerste keer. Maar dit keer pikte hij het niet. Nu had hij het dappere bloed van zijn makkers in zijn aderen. Sindsdien was er iets in hem veranderd. De verzekering van het bloedbroederschap. Corbeaubloed. Hij zag zichzelf als de beschimpte vogel. Het was genoeg geweest.

Later die avond, toen het groepje klasgenoten aan het zwemmen was in de rivier, stopten hij en zijn makkers hondenpoep in hun schoenen. Daarna escaleerde het. Ze bekogelden elkaar met stenen. Er ontstond een handgemeen, vuisten op kaken, handen om kelen. Ze vochten alsof ze sinds het begin der tijden rivalen waren geweest.

Om wraak te nemen, riep Krishna de hulp in van zijn neef Tarak. Een lange jongen die nog groter leek omdat hij zijn lange haar boven op zijn hoofd in een stekelige knot bond, als het groen van een ananas. Hij was mager, maar door zijn dieet van taroknollen en kabeljauw was zijn lichaam gevoerd met een stugge vezeligheid. Hij had de aparte gewoonte om met zijn schouders te trekken, als een hond die probeert zijn vlooiën af te schudden. Krishna was een jaar jonger dan hij, maar Tarak bewonderde hem alsof hij een oudere broer was. Ze deden laxeerzout in het water van de pestkoppen. Lieten hun darmen exploderen. De tweeling zette schorpioenen in de latrine. Natuurlijk werd er iemand gestoken. Anafylactische shock.

Tarak was bereid om de schuld op zich te nemen, maar Krishna wilde dat ze wisten dat hij het had gedaan.

‘Die arme jongen had wel dood kunnen zijn,’ was alles wat de sahibmeester tegen Krishna zei nadat hij over het pesten had gehoord.

Hoewel zijn vader op zijn knieën was gegaan om de meester te smeken, werd Krishna voor de rest van het jaar geschorst. Maar omdat de meester te doen kreeg met een man die zo door het stof ging, beloofde hij te overwegen de jongen in september het jaar over te laten doen.

Nadat Krishna's moeder het nieuws had vernomen, maakte ze een gebedsketting van ixorabloemen, stak een olielampje aan en cirkelde daarmee driemaal boven het hoofd van haar zoon terwijl ze een heilige mantra zong. Hij moest van haar een week lang een *aranjanam* om zijn middel dragen voor het geval de moeders van de jongens een demon hadden omgekocht om hem met een vloek te treffen.

Krishna at zijn avondeten bij het licht van een fakkel, terwijl hij probeerde de muskieten weg te slaan van zijn bhaji-rijst. Toen de zon onder was, doofde zijn moeder de vlam. Het was nu zo donker op de vlakte dat hij zijn handen nauwelijks nog kon zien. Er vlogen reigers over. Toen de padden zwegen, verdween de buitenwereld. Er bleef nu niets anders over dan maar te gaan slapen. Terwijl hij wegdommelde, prentte hij zichzelf in:

Laat je door je dromen niet voor de gek houden.

Dit is jouw plek in de wereld.

En er is geen andere wereld dan deze.

Er is slechts dit lichaam dat de goden aan jou hebben toegewezen.

En slechts dit leven waar jij aan gebonden bent.

1

Een verdwaald gebed

Eind juli

Er klonk nog steeds muziek toen Dalton Changoor van de aardbodem verdween.

Marlee, Daltons jonge vrouw, had zich pas gerealiseerd dat hij weg was toen de wind het gele zeil optilde dat gewoonlijk over zijn rode Chevrolet pick-uptruck lag. Het doek bolde nu waaivormig op tussen twee kokospalmen. Tegen het licht van de bliksem leek het net een neerstrijkende kiekendief. De studeerkamer, waar Dalton ‘Ugly woman’ van Roaring Lion had opgezet, was leeg. Net als de porte cochère waaronder hij doorgaans zijn pick-up parkeerde. Hoewel zijn plotselinge afwezigheid haar verontrustte, kon ze het wel van zich afzetten. Tenminste, totdat ze op de keukentafel een briefje vond met de haastig neergekrabbelde tekst:

Houd de deuren op slot. Ik heb de reservesleutel bij me.

Zeg tegen mijn moeder dat ik van haar houd.

PS Ga naar de kersenboomgaard en maak Brahma los.

Dalton had drie Duitse herders. Vishnu, Shiva en Brahma. Hij had ze gekocht bij een fokker die in Sangre Grande woonde. De fokker, een pezige man die zelf ook iets van een hond had, had hem aangeraden de dieren in het begin weinig te eten te

geven. Dat werkt het beste, had de man gezegd, dan blijven ze hongerig, blijven ze gemeen. Maar Dalton had ze verwend en vetgemest. Het enige dat ze konden, was blaffen. Renden nooit achter iets aan, durfden nooit te bijten. Maar ze zagen eruit alsof ze dat wel deden – en daar ging het om. Er lagen genoeg dieven en insluipers op de loer uit de diverse barakken en informele nederzettingen op de vlakte rondom. Sommigen van hen – vermoedde Dalton – vrienden en familie van voormalige werklieden.

Als hij 's nachts de honden hoorde, trok hij een rode koektrommel onder het bed vandaan. Daarin lagen rotjes die hij altijd meenam van jaarmarkten. Hij stak ze aan met behulp van een tondeldoos en gooide ze uit het raam; ze knalden als gewerschoten. Dat joeg de dieven weg en liet de honden huilen. Hoewel hij een geladen Smith & Wesson-revolver in de la van zijn nachtkastje had liggen, twee Colts in de ladekast en een Winchester-jachtgeweer had verstopt achter de kast in de slaapkamer, gaf hij de voorkeur aan het gebruik van rotjes. Dat scheelde hem kogels.

Marlee was nooit erg dol geweest op de honden. Ze waren er al voordat zij kwam en dat wisten ze heel goed. Op de dag dat ze hier arriveerde, vijf jaar geleden, hadden de herders achter op de veranda bij elkaar gelegen, waar ze als een drietal nekken lagen toe te kijken hoe Dalton de auto parkeerde onder de porte cochère die tegen de zijkant van het huis was aangebouwd. Ze blaften en grauwden tot er snot uit hun neusgaten kwam. Een van de honden viel naar haar uit. Vervolgens waren ze haar nooit aardig gaan vinden. En dat zou ook nooit gebeuren.

Het was gek hoezeer je leven in vijf jaar kon veranderen. Vijf dagen. Vijf seconden. Hoe ze elkaar hadden leren kennen was een goed bewaard geheim. Het was allemaal verleden tijd en proloog – en ze was Dalton dankbaar dat hij haar er nooit aan herinnerde. Ze vermoedde dat een man die zo onverschillig stond ten opzichte van het verleden van zijn echtgenote,

eigenlijk wilde dat anderen ook zo met zijn verleden zouden omgaan. In die tijd droeg ze haar haar in een lange vlecht. Haar huid lichtbruin als de uitstroom van een ondergelopen bos. Ogen stralend en zacht als benevelde sterren. Van de elendige etniciteitsproblematiek op het eiland leek ze geen last te hebben – zelfs zij had geen idee onder welke voorouderlijke schijnwerper ze zou moeten gaan staan. Ze was nog maar net zeventien toen ze Dalton ontmoette, die meer dan twintig jaar ouder was dan zij.

Hij vond haar het mooiste meisje dat hij ooit had gezien. Ze had iets klassieks en gotisch over zich, als een belle van Botticelli. Mysterieus en engelachtig, alsof haar verschijning begeleid zou moeten worden door een lofzang. Hij, op zijn beurt, zag eruit alsof hij een fles wijn tegen zijn gezicht had gekregen. Een slungelige, glibberige man. Scherpe, snijdende trekken. Arendsneus. Eeuwig verstopte bijholtes. Een klein bruin moedervlekje in zijn linkeroog, alsof zijn iris was versplinterd. Als je in het schemerlicht zijn silhouet zag, had je kunnen denken dat hij een tot leven gewekte vogelverschrikker was. Kinderen zouden hem om zijn uiterlijk hebben uitgelachen als ze zich niet zo bewust waren geweest van zijn geld. Demonisch geld. Je zou hem makkelijk voor een demon hebben kunnen aanzien als hij niet zo'n lichte huid had gehad, bijna zoals de Kashmiri. De meeste mensen dachten wel twee keer na voordat ze een sahib in de maling namen.

Marlee besloot om de ochtend af te wachten voor ze bij Brahma ging kijken. Dalton nam meestal een stuk touw mee als hij de heuvel afliep om naar de Surinaamse-kersenboomgaard te gaan. Er stond een hek om het land zodat de honden daar niet zelf konden komen. Surinaamse kersen zijn giftig voor honden, daarom bond Dalton ze aan een houten paal vast als hij een ervan bij zich had. Die avond moest hij vergeten zijn om Brahma los te maken. Haar man zorgde, in al zijn excentriciteit, zeer nauwgezet voor zijn honden. Het was nooit voorgekomen dat hij haar de verantwoordelijkheid gaf over

zo'n belangrijke taak. En als hij nu van haar verwachtte dat zij zich tijdens het onweer naar buiten zou wagen om een hond los te maken, dan was hij echt flink de weg kwijt.

De eerste keer dat Dalton haar hiernaartoe had meegenomen, had ze zich erover verbaasd hoe ver het huis van het dorp lag. Minstens tweeënhalve kilometer in het rond was er hier niets, behalve een weg en bos en die oude keet tjokvol roddels. De kabels die via een rij palen langs de golvende weg omhoogvoerden, leken alleen dit huis van elektriciteit te voorzien. Het huis: een kooi, weggestopt in een kluis van kreupelhout.

Voordat ze trouwden, had ze vragen gesteld over wat hij deed. Zijn antwoorden kwamen altijd in de vorm van cadeaus: lingerie, sandalen, armbanden, rokken, rouge. Wat hij deed, waren zijn zaken. Er waren niet veel mensen die hij vertrouwde. Hij vertelde dat hij twee jaar voor ze hem had leren kennen al het huispersoneel had ontslagen. De kok, de chauffeur, de dienstbode, iedereen. Ze waren niet te vertrouwen, zei hij. Hij huurde drie nieuwe mannen in om het land te beheren en te bewerken, maar die mochten nooit een voet in het huis zetten.

Hij had haar verteld dat hij het land van zijn vader had geërfd. En zijn vader van die van hem. Hij liet kratten vol meubels, kunstschaten, ornamenten en wandtapijten overkomen uit India en Engeland. Het akkerland en de boomgaarden waren winstgevend, dat wist Marlee zeker. Maar de hoeveelheid geld die Dalton binnenbracht, leek met bloed bevlekt te zijn. Hij zat in het criminele circuit, dat was de enig plausibele verklaring. Zijn geheimen verraderlijk, zijn ziel voorbestemd voor de ondergang. In de onderwereld zijn principes voortdurend aan verandering onderhevig. Zo gaat dat nu eenmaal. Iedere onderafdeling heeft haar eigen regels. Iedere god staat boven zijn eigen wetten. Een ronddraaiend rad, waarin alles vroeg of laat terugkeert naar het begin. Als hij in dat wiel een spaak wilde zijn, dan moest Dalton toch weten dat hij op een dag voor zijn zondes zou moeten boeten.

Ze zette de plaat nog een keer op, maakte een kop ceylonthee

en luisterde naar het onweer. De bliksem leek door het raam naar binnen te kruipen; het had iets griezeligs en gewelddigs en opwindends. Alsof God zijn hand naar haar uitstak. Alsof het een antwoord was op een verdwaald gebed.

Op de ochtend na het briefje liep Marlee naar beneden om ontbijt klaar te maken. Dalton was er niet – anders zat hij altijd met zijn bifocale bril aan de keukentafel de krant door te bladeren. Hij zette zijn eigen koffie en dronk tot zijn zenuwen wakker schrokken. Gaf de voorkeur aan geïmporteerde arabica boven de lokaal geproduceerde robusta. Marlee deed het huishouden, waste, vouwde, veegde, stofte, hakte, kookte, bakte. Ze deed het in elk geval voor zichzelf. Er waren nooit gasten, gezellige avondjes, koffie-uurtjes, verjaarspartijtjes. De woonkamer, keuken, slaapkamers, het gelambriseerde trappenhuis herbergden slechts hun beider herinneringen. Daardoor voelde het huis altijd als een geheime tempel.

Nu, in de woordeloze roerloosheid van het huis, was de mistroostigheid die in de lucht hing nog sterker voelbaar. De stilte sacraal en griezelig. Het grootste deel van de dag dwaalde ze als een geest door een spookslot. Als hij niet in de keuken was, was hij misschien in het tuinhuisje, een schuurtje dat hij had omgebouwd tot een vreemd soort heiligdom.

Een nymphaeum met niets anders dan een reusachtig olieschilderij van een Chinese godin.

Hij had er geen misverstand over laten bestaan: tenzij hij er ook was, mocht zij daar nooit binnenkomen. Alsof zij er te profaan voor was. De godin was er eerder geweest dan zij, net als de honden. De godin, in een lavendelkleurig gewaad en met een fenixkroon op haar hoofd, werd omringd door vier maagden van jade en reusachtige sialia's als boodschappers.

Marlee draaide heel langzaam aan de deurknop en duwde de deur open. Stof zweefde als sneeuw door de schemerige,

tombeachtige ruimte. Dalton was er niet. De godin en haar maagden staarden naar haar alsof ze een gebed had verstoord. Nog maar kortgeleden had Dalton Marlee verteld wat de naam was van de godin.

Xi Wang Mu, de koningin-moeder van het Westen.

Op een dag onthulde hij dat de ziel van zijn moeder door het schilderij was geabsorbeerd en via het doek met hem sprak. Ze had ook te horen gekregen dat de verschijning aanvankelijk van haar, Marlee, onder de indruk was geweest en dat zij zelfs degene was geweest die had voorgesteld dat hij met haar zou trouwen. Maar dat was nu verleden tijd. Nu zag zijn moeder Marlee als een leugenaar en een charlatan. ‘Die vrouw is niet toegewijd, Dalton.’ Hij moest erkennen dat hij niet echt in staat was om haar op andere gedachten te brengen. Al deze informatie had hij ongevraagd prijsgegeven.

Toen Marlee met Dalton trouwde, wist ze dat hij niet goed bij zijn hoofd was, maar de afgelopen vijf jaar was zijn toestand aanzienlijk verslechterd. Paranoia, dementia, monomanie – ze wist niet goed hoe ze het moest definiëren. In sommige kamers bewaarde hij stapels kranten en tijdschriften en dozen en allerlei efemere verschijnselen. Hij kreeg driftbuien als er maar iets werd gezegd over het opruimen van die kamers. Het huis zelf was een ratjetoe van dingen die buitenlands waren en koloniaal en postkoloniaal en vooroorlogs en bekoorlijk en van goud en rood en fonkelend. Het was allemaal onhandig en walgelijk, net als hij.

Het briefje over de reservesleutel lag nog steeds op tafel.

Toen pas dacht Marlee weer aan Brahma.

Nog gekleed in haar katoenen nachtjapon schoot ze haar schoenen aan. Het zeil hing nu krachteloos als een gele grijns tussen de takken van de kokospalmen. De grond was nat, maar boven op de heuvel was er nooit overstromingsgevaar. Onder aan de heuvel, waar de kersenboomgaard lag, voerde een riviertje het water af naar een meertje een eind verderop. De rivier was in de loop der jaren hongerig geworden en trad elke

keer als het regende buiten haar oevers. At het omringende land op. Dat deed de kersen geen goed en dus teelde Dalton ze alleen voor persoonlijk gebruik.

Er was een smalle stenen trap uitgehakt in de heuvel. Ze hoefde maar twee treden af te dalen om te kunnen zien hoezeer het land beschadigd was. De rivierbedding was inderdaad weer breder geworden, modderige stroompjes hadden groeven getrokken in de aarde. Haar hand schoot omhoog naar haar mond toen ze de houten paal zag. Het touw dat eraan vastzat, stond strak naar beneden naar het nog steeds dreunende rivierwater. Met langzame passen liep ze naar de oever vanwaar ze de hond kon zien, aan het andere eind van het touw.

Een opgezwollen bol van vacht en pezen.

Brahma moest van de oever zijn gegleden. Het rivierwater was hem tegemoet geklommen, grommend als een roofdier.

Marlee draaide zich om en ontdekte Vishnu en Shiva achter zich. Van hun gezicht was niets af te lezen, maar ze hoorde ze grommen. Ik heb jullie broer niet gedood, wilde ze tegen ze zeggen. Ze liep naar de trap en floot opdat ze haar zouden volgen, maar ze gehoorzaamden geen van beide.

Op weg terug naar het huis probeerde ze na te gaan wat ze voelde bij de dood van de hond. Ze was niet verdrietig. En het was echt niet haar schuld. Zij was niet degene die was vergeten de hond los te maken en niemand kon toch van haar verwachten dat ze zo laat op de avond nog het onweer zou trotseren om goed te maken waarin zijn baas tekort was geschoten.

Dichter bij huis kwamen het pompoenveldje en de avocadobomen in zicht. Ze riep Daltons naam. Geen antwoord. Bij het lege erf riep ze nog een keer. Weer niets. Ze liep naar de keuken, zette een kop ceylonthee. Gewoonlijk ging ze die dan op de veranda zitten opdrinken, maar die ochtend nam ze de thee mee naar het heiligdom van haar man. Liet de deur openstaan, zat met gekruiste benen op de stoffige vloer en nam kleine slokjes terwijl ze Xi Wang Mu recht in het gezicht keek. De godin keek terug. Ze veroordeelden elkaar in stilte.

Toen ze daarmee klaar was, liep ze naar de verandatrap, armen uitgestrekt naar de zon. Voor haar lag een omheind stuk land, ooit in gebruik als weiland en onlangs omgedoopt tot speelveldje. Dalton had het klaargemaakt voor de kinderen van Bell. Ze had het onbegrijpelijk gevonden – hij, die zijn poorten opende voor een stel kleine vreemdelingen. Na lang wikken en wegen was hij tijdens de laatste jaarmarkt het podium opgeklommen en had hij het nieuws verkondigd aan de dorpelingen. Allemaal onder het mom van iets teruggeven – hoewel Marlee daar niet erg in geloofde. Vanaf het eind van het schooljaar tot de start van het nieuwe, waren alle kinderen welkom. Hij wilde dat ze het veld zouden gebruiken om te sporten.

Hij installeerde een radio die hij had gekocht bij Rediffusion. Daarna kwam het speelgoed, dat hij in een kist pakte. Minipoppenhuisjes, plastic soldaatjes, trapveren, goedkope stripboeken. Zijn drie werkmannen liet hij midden in het veld de stoffige baan van een cricketpitch aanleggen, hij kocht cricketbats van wilgenhout, opgewreven met lijnolie, en een krat met kurken ballen. Nu hoefden ze niet meer naar kokospalmtakken en babypompelmoesjes te zoeken om het spel te kunnen spelen.

Er kwamen hordes kinderen op af. Wilde schimmen die dansten in de middagzon. Het huis rees hoog op als een bergketen; de voorgevel eindigde in drie steile puntaken en op de middelste spits stond een ornament in de vorm van een zon. De zijmuren herbergden slechts simpele ramen, met uitzondering van twee demerara-ramen die altijd de indruk gaven dat het huis met geloken ogen naar buiten gluurde. Ze mochten alleen in de eerste kamer links van de hal komen. Onder geen beding mochten ze voorbij de trap op onderzoek uitgaan. Bij binnenkomst werden ze begroet door een geschilderd drieluik. Het paradijs, het aardse bestaan, en, ten slotte, de apocalyps. Prachtige en cryptische details in de wezens en hun uitdrukkingen. Opengeslagen als een soort occult boek, een vlinder in een verlaten kerk. Huize Changoor had, ondanks het barokke

houtsnijwerk en de waaervensters en het vakmanschap dat het midden hield tussen Mongools en art deco, iets ongrijpbaar droevigs – alsof het alleen bestond om de goede oude tijd te herdenken waaruit het erfgoed stamde. Als een generaal uit de voorhoede, gesneuveld maar nog steeds behangen met zijn militaire onderscheidingen.

De lichte ruimte links was niet te missen. Binnen lagen ganzenveren kussens verspreid over een gebloemd fluwelen kleed. Op een kleine, ronde tafel stond een pièce de milieu met kerststerren, geflankeerd door twee kommen van iriserend glas. De ene was gevuld met gesneden guave's, de andere met carambola's. Achter in de kamer stond een mahoniehouten standaard als een koning voor zijn trouwe onderdanen. Gekroond met de buisradio die woorden van Abbott en Costello mompelde.

Er stonden lp's in een rek. Een royal flush van bigband en jazz en calypso. Glenn Miller en Benny Goodman. De zoetgevooisde klanken van Vera Lynn en Dorothy Lamour. Het koper van Atila the Hun, Roaring Lion en Lord Invader. Teksten over arm zijn, verlaten worden, weggaan. Over de Amerikaanse soldaten die in het noorden van Trinidad waren gestationeerd. En over alle meisjes daar die verliefd op hen waren.

Marlee had bij de uitnodiging geen rol gespeeld, hoewel ze zich ervan bewust was dat velen dachten dat Dalton dit allemaal voor haar had gedaan. Het zat hem dwars dat ze hem geen kinderen kon geven – hij had ooit gezegd dat ze 'zo droog als de Atacama' was. Maar zij dacht dat het andersom was: hij was niet in staat de daad tot een goed einde te brengen. Als hij zelf geen kinderen kon krijgen, zou hij andermans kinderen als de zijne gaan behandelen, had hij tegen haar gezegd. Hij zei dat zijn moeder hem dat had opgedragen. Marlee maakte zich ernstig zorgen om zijn beweegredenen. Als zijn besef van wat goed was om te doen afkomstig was van een bezeten schilderij, dan was er in werkelijkheid helemaal geen besef van wat goed was. Dan was er überhaupt geen besef! De laatste

tijd had ze zich soms afgevraagd of het schilderij hem ook had opgedragen om al het huispersoneel te ontslaan. Nu wist ze het wel zeker. Anderzijds: had Dalton ooit de indruk gewekt dat hij alles op een rijtje had?

Het begon haar op te vallen dat hij bij de kinderen een vreemde gewoonte ontwikkelde. Soms kwam hij midden tijdens een radio-uitzending de recreatieruimte binnen, met laarzen waar het hooi uitstak en die moddersporen achterlieten op de visgraattegelvloer. Hij vroeg kinderen naar hun naam, naar de namen van hun ouders, hun geboortedatum. Met zijn grijnzende gezicht ongemakkelijk dicht bij dat van hen, keek hij hun strak in de ogen. Alsof hij zocht naar hun ziel.

Alsof hij wachtte op een teken.

Twee weken later vertelde hij Marlee dat hij bij een van de jongens die hij in de ogen had gekeken, de duivel had gezien. Dit keer geen tondeldoos en rotjes. Hij opende de la van het nachtkastje en haalde de Smith & Wesson eruit. Liep naar buiten, het erf op, stak de revolver in de lucht, vuurde twee schoten af en schreeuwde: 'Ga terug naar Hades!' De kinderen stoven uit elkaar, namen afschuw en verwarring mee terug naar het dorp. 'Er is een poort naar de hel opengegaan,' waren zijn woorden terwijl de rook optrok.

Deze eenmalige handeling van psychotische aard werd uiteindelijk te boek gesteld als het resultaat van 'stress'. Dat was het woord dat de meesten erop plakten. Een enkeling beweerde dat hij het pistool vast had afgevuurd omdat een van die vermaledijde barakkinderen iets had gestolen – en gelijk had-ie! Je geeft ze een vinger en ze nemen de hele hand! Maar over één ding was iedereen het wel eens: bij de Changoors vloede een ander soort bloed door de aderen. Blauw bloed. Ze waren anders dan anderen. De inwoners van Bell hadden altijd wel vraagtekens gezet bij de gezondheid van Dalton, maar het was nooit meer geweest dan loze praatjes. Eindeloze speculaties. Zijn geld zou zijn ondergedompeld en gedoopt in pure slechtheid. Wat voor soort slechtheid precies – de drugsbaronnen uit

de haven, de smokkelaars van de andere kant van de Golf, een *bacoo* van de Burro Burre rivier in Guyana – dat kon niemand met zekerheid zeggen. Twee weken geleden nog waren dat zijn zaken, niemand wilde het weten.

Maar zodra er kinderen in het geding komen, gaan mensen een ander liedje zingen. Nu kwam er serieuze kritiek van de dorpingen. Unaniem als een vergadering. De man werd door alle geloven veroordeeld. De christenen vergeleken hem met Judas Iskariot, die uit het geldkistje had gestolen, reeds lang apostaat voordat hij Jezus verried. En de hindoes vergeleken hem met de prins van Ayodhya die Shraavan Kumar doodschoot, een arme jongen die hij had aangezien voor een dier. Shraavan had de prins vergeven voor hij stierf. Er werd gezegd: mannen zoals Dalton Changoor zijn er in hun hart van overtuigd dat iedereen onder hen een dier is. Dalton was geen prins. Hij was gewoon een man. En dus werd de gelovigen gevraagd: zou jij een man vergeven die een kind voor een dier aanziet?

Na die keer wilde niemand meer zijn kinderen in de buurt laten komen van de Changoors. Ze zouden hem nog steeds toeknikken. Hem nog steeds uitnodigen om prijzen uit te reiken bij het volksdansfestival. Maar zijn reputatie had voor altijd schade opgelopen. Marlee schaamde zich rot dat ze de vrouw was van een gek – dat zijn instabiliteit zichtbaar was geworden voor het oog van de wereld. In de week voordat hij verdween, maakte hij 's avonds lange wandelingen door het bos, waarbij hij naar de nachtelijke hemel staarde en de tijd vergat. In de uren rond middernacht liep hij soms naar het toegangshek en dan de weg op alsof hij bezoekers verwachtte.

Dat Daltons waanzin sinds die dag was toegenomen, maakte haar nerveus. Hij placht niet langer naar bed te gaan – in plaats daarvan sliep hij op de vloer en kreunde tegen spoken in zijn hoofd. Sliep met een dolk. Niet zomaar een dolk, maar een eredolk van de SS, zwart gepolijste schede, een Duitse spreuk over de lengte van het lemmet. Hij was het soort man dat de hand kon leggen op dit soort dingen. Gewoonlijk was hij

opgeborgen in een glazen vitrine, maar nu lag hij onder zijn kussen. Dalton zei dat het lemmet was bezield met de demonische krachten van het Derde Rijk. Nu was ook de dolk verdwenen – waar Dalton ook was, dat ding had hij bij zich.

Marlee had aan de deur geluisterd tijdens zijn laatste gesprek met het schilderij, waarin hij tegen zijn moeder snotterde dat het dorp hem nog steeds verachtte. Dat de duivel hem zou komen halen. En dat het misschien al te laat was. Dat hij niet meer in staat zou zijn om een ‘kleinkind met bloemenogen’ voor haar te kopen in Bell – het kind dat de rechtmatige erfgenaam zou zijn geweest van het landgoed van Changoor.

‘Wat een magnifiek, verontrustend
en glinsterend doek heeft Hosein
gesponnen.’ – *THE TIMES*

Trinidad, 1940. Het zijn de nadagen van de koloniale bezetting. Boven op een heuvel baden Dalton en Marlee Changoor op hun boerderij in luxe. Aan de voet van de heuvel wonen Hans, Shweta en hun zoon Krishna Saroop in een gammele barak. Hun leven wordt getekend door zwaar werk, marginalisatie en schrijnende armoede.

Als Dalton vermist raakt en Marlees veiligheid in gevaar komt, wordt Hans door de belofte van een mooi salaris verleid om tijdelijk als nachtwaker op de boerderij te gaan werken. Marlee en Hans geven zich over aan hun passie voor elkaar, maar zijn blind voor de verwoesting die ze aanrichten.

Hongerige geesten is een zintuiglijke roman over religie, klasse, familie en geweld, geworteld in het pastorale landschap van Trinidad en geïnspireerd door mondelinge verteltradities.

KEVIN JARED HOSEIN is een schrijver van Caribische komaf. Hij werd uitgeroepen tot winnaar van de Commonwealth Short Story Prize in 2018. *Hongerige geesten* oogstte veel lof en wordt vergeleken met het werk van Cormac McCarthy en Jean Rhys. Kevin Jared Hosein woont in Trinidad en Tobago.

9 789023 961888

www.uitgeverijmozaiek.nl